

[Korsgaard.]
 behandling søger at komme paa Talefod med de Partier, som det nu en Gang er nødvendigt at forhandle med, for at gennemføre Lovforslaget i Landstinget. Dette synes mig at være noget af et Bevis for, at Alvoren med Lovforslaget ikke er nær saa stor, som man vil gøre den til.

Denne Lyst til at jage Sagerne igennem har, synes jeg, sat sin smukkeste Blomst i det Forlydende, at Tillægsbevillingslovsforslaget skulde behandles her i dette Ting, uden at Tinget overhovedet havde de trykte Dokumenter dette Lovforslag vedrørende. Jeg forstaaer ikke denne Hast. Rigsdagen er dog til for at varetage de Interesser, som dens Medlemmer er valgt til at varetage; og om vi skal være herinde en Uge mere eller mindre, burde være en for Rigsdagsmænd ganske ligegyldig Ting. Men der er over Tempoet, synes jeg, en saa besynderlig Hast, at man deraf faar det Indtryk, at det gælder blot om at faa vedtaget et eller andet, og om man ved, hvad man vedtager, er strengt taget ikke saa afgørende. — Altsaa, jeg maa mene, at Alvoren bag dette Lovforslag ikke er saa stor, som man burde have kunnet vente.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er der visse Ting, jeg maa have Lov til at pege paa. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel har allerede nævnt, at vi fra vor Side i hvert Fald ikke kunde gaa med til at give Kommunalbestyrelserne Ret til at eftergive al Slags Fattighjælp. Heroverfor siger man, at det er et underligt Standpunkt, og at det viser Mistillid til Kommunernes Administration af Love af denne Art. Jeg forstaaer ikke en saadan Betragtning. Kommunerne maa jo i Kraft deraf, at Mennesker nu en Gang ser forskelligt paa Tingene, antages i mange Tilfælde ogsaa at se forskelligt paa Tingene. Men saa vidt jeg forstaaer, har man netop derfor Lovgivningsmagten, der er en Repræsentation for hele det danske Samfund, saaledes at forstaa, at der, hvor Flertallet i dette Samfund ligger, der ligger Magten, og der bliver altsaa Mulighed for gennem dette Flertal at skabe en Lovgivning paa det paagældende Omraade.

Jeg maa i det hele taget protestere imod, at man netop gør Afgørelserne alt for uensartede i dette Land, og naar man derfor i Forbindelse med dette Lovforslag henviser til, at en Modstand mod det uforandret er ubegrundet, fordi det viser Mistillid til Kommunerne, er det en fuldkommen urimelig Paastand.

Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel

og ogsaa jeg for mit Vedkommende ikke mener at kunne tage Lovforslaget uforandret, er Grunden den, at f. Eks. Alimenterne er med. Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel, paa hvis Vegne jeg tror at turde tale i denne Forbindelse, og jeg selv mener, at der kunde være Grund til at undersøge nærmere, om man overhovedet bør have noget i Retning af det foreliggende Lovforslag vedtaget, er den egentlige Begrundelse derfor, at vi fra vor Side erkender, at Samfundet har ikke været overfor de vanskeligst stillede i dette Land i disse Krisetider, som det burde have været. Vi erkender fuldt ud — og det har vi ogsaa givet Udtryk ved mange Lejligheder — at Rigsdagen har gjort alt for lidt til Hjælp for den Krisetilstand, vi nu en Gang har været inde i, og det er altsaa den egentlige Begrundelse for, at vi kan erkende, at der i Øjeblikket kan være Grund til at se paa det foreliggende Forhold paa en noget anden Maade, end man ellers vilde gøre.

Men Forhold af denne Art vedrører aldeles ikke een Kategori af dem, der faar Fattighjælp, Alimenterne; den har intet med denne Krise at gøre, som vi i hvert Fald i høj Grad har været inde i.

Den Maade, vi ser paa Tingen paa, er den, at vi ikke vil benægte, at de ganske særlig vanskelige Forhold kan have foranlediget, at Folk, som virkelig har gjort alt, hvad de har kunnet, for at holde sig udenfor Fattigvæsenet, ikke desto mindre er kommet ind under det. Vi er af den Mening, at man ikke her uden videre kan afvise den Tanke, at man skulde være lempeligere overfor dem, end man skal være i al Almindelighed overfor Folk, der giver sig ind under Fattigvæsenet; men vi er naturligvis paa den anden Side ogsaa klar over, at dette at have Fattiglovgivning med de dertil hørende, om jeg saa maa kalde dem, Straffebestemmelser i Retning af, at den paagældende mister sine borgerlige Rettigheder, er en Nødvendighed for at give dog nogle Individuer en Stimulans i Retning af at sætte i stærkere Grad ind for at kunne klare sig selv, end de vel ellers vilde være tilbøjelige til.

Der staaer altsaa her to Faktorer overfor hinanden. Den ene, om vi ikke allerede er kommet saa vidt i Retning af at gøre det let for dem, der en Gang har faaet Fattighjælp, at slippe fri derfor, at man overhovedet ikke bør gaa videre. Det er det Synspunkt, som mit Partis maaske overvældende Flertal gaar ind for, og jeg tør heller ikke bestride, at der naturligvis er en Grænse, som man ikke bør overskride, idet man derved vil gøre